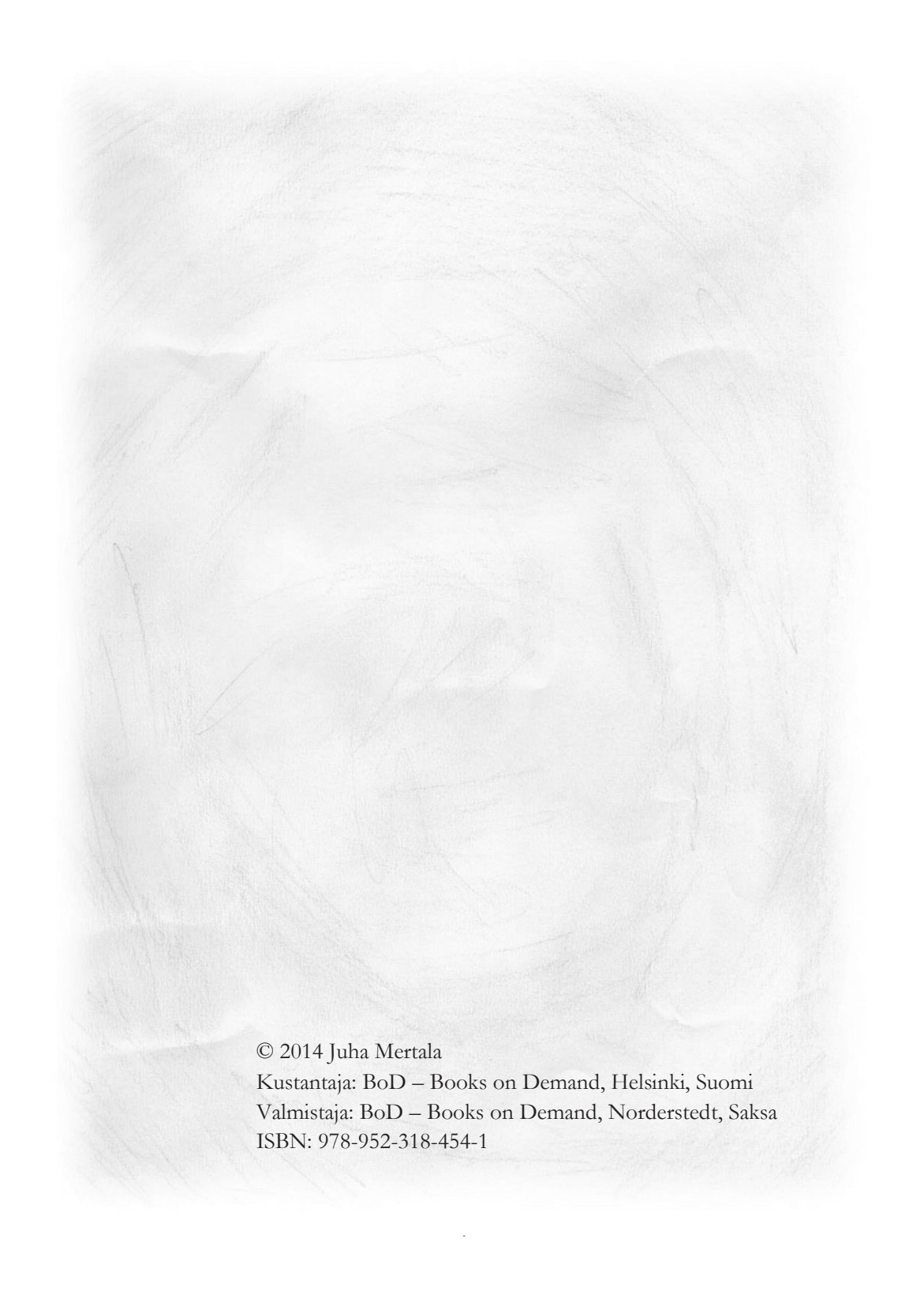

JUHA MERTALA

SYRJÄKYLÄN KASVATTI.BLOGI.FI

Syrjäkylän kasvatti.blogi.fi

Elämä hallitussa sivuluisussa

© 2014 Juha Mertala

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-454-1

Lauantai 1.1. Kello 18.30.

Hyvää uuttavuotta kaikille!

Haluan toivottaa teidät tervetulleiksi mielenkiintoiseen maailmaani blogini kautta.

Bloggailen milloin mitäkin, mutta enemmän blogini käsittelee ajatuksia elämästäni.

Jos olet hirveän tosikko, et kestä kuulla tosielämän tarinoita, et jaksu turhaa jauhantaa tai ehkä jopa härskikin kieliasu hirvittää, voit jättää suosiolla lukematta. En myöskään halua loukata ketään jutuillani.

Astu kyytiin ja laita turvavyö tiukalle, varaudu nauramaan, ajattelemaan asioita, olemaan ajattelematta yhtään mitään, todistamaan uskomattomiakin asioita, sillä tämä blogi ei jätä ketään kylmäksi.

Maanantai 10.1. Kello 20.02.

Hauduttelin ajatusta blogin kirjoittamisesta ja siitä johtuu muutaman päivän tauko. Pahoitteluni siitä etten ole kirjoittanut mitään tuona aikana. En ole ennen kirjoittanut blogia, enkä myöskään päiväkirjaa. Jälkimmäistä olen saattanut tehdä, mutten myönnä sitä.

Mistähän sitä aloittaisi? Kerron hieman itsestäni. Haluan pysyä nimettömänä, säilyttääkseni edes jotain salassa. Hyvä on, nimeni on Tapio, kuten tarujen metsien kuningas. Olen kolmekymppinen mies. Olen syntynyt pienessä kylässä, pienessä kunnassa. Kaupunkilaiset sanoisivat, että olen korvesta. Mielestäni kovimmat tulee korvesta, sanoipa tähän kuka mitä hyvänsä. Nykyään asun kauniin vaimoni kanssa suuressa kaupungissa, komeassa kartanossa. Valkoiset valheet kaunistavat maailmaa. Vaimoni on kyllä kaunis, mutten asu kartanossa vaan perus omakotitalossa. Elämältä olen saavuttanut paljon, sillä olen naimisissa (pankin kanssa). Olen tylsä, tavallinen ja lihava mies, jolle ei koskaan tapahdu mitään. Olisin jälleen voinut valehdella olevani lihaksikas, rikas ja jännittäviä harrastuksia omaava mies. Veikkaan että olisin saanut näin enemmän lukijoita blogilleni. Aikanaan olisin unohtanut, mitä olen kertonut ja julkaissut oman kuvani teidän ihmeteltäväksi. Olisin varmaan syyllistynyt murhaan tai olisin saanut korvausvaatimuksia menetetyistä yöunista.

Mistä siis kirjoitan teille? Mielessänne pyörii suuri kysymys ja mietitte, että miksi tuhlaaisitte aikaanne jatkaaksenne lukemistanne. Miettikääpä sitä ja he jotka jatkavat lukemista, tulevat sen huomaamaan. Olen siis mystinen, tylsä, tavallinen, lihava ja omakotitalossa vaimonsa kanssa asuva mies. Mitä minunlaisellani miehellä voisi olla tarjottavana teille? Jätän teidät tämän kysymyksen äärelle ja toivon sisimmässäni, että kuitenkin jatkaisitte lukemista.

Torstai 6.2. Kello 19.15.

Miten tuota lunta mahtuukaan tähän maailmaan? Ensin sataa viikon lunta, josta lopulta kertyy toista metrin kinokset ja sitten tulee kolmenkymmenen asteen pakkaset. Onneksi on olemassa takkaleivinuuni, joka lämmittää mukavasti. Nyt minulla olikin taas aikaa istua kirjoittamaan teidän iloksenne. Näin kylmillä ilmoilla mieleeni vierähti hauska tarina eräästä asuntovaunu reissusta. Jokainen saa itse miettiä, onko tarina tosi. Voin kehua, että minua on sanottu rehelliseksi mieheksi silloin kun en valehtele. Nyt menemme itse tarinan äärelle.

Oli kaunis ja aurinkoinen kesäpäivä. Olimme kavereiden kanssa vapaalla ja ajattelimme lähteä asuntovaunulla pakoon muuta maailmaa. Varasimme kalastusvälineet ja tietenkin autolastillisen kaljaa. Päivän mittaa siinä kalastelimme ja saimmekin kalaa. Kalaa tuli varmasti ennätysmäärä ja se hauki mikä otti kiinni ja lopulta karkasi, oli ainakin viisitoista kiloinen. Rantaan päästyämme aloimme ottamaan olutta ja lämmittämään pressusta koottua saunaa. Puhun sitten oluesta monessa muodossa, alkää välittäkö. Joskus puhun oluesta, joskus kaljasta ja saattaa joskus lipsahtaa bisse tai jotain muuta. Rakkaalla lapsella on monta nimeä. Palataan jälleen asiaan. Otimme siis olutta ja saunoimme. Meitä oli neljä miestä, Jami, Sami, Kari ja minä. Neljä nuorta, humalaista ja kiimaista miestä keskellä korpea. Humalaisen miehen on saatava, mitä humalaisen mieli halajaa.

Otimme kaikki puhelimet käteen ja soittelimme kaikki mahdolliset sinkku naiset läpi. Lopulta tärppäsi. Kaksi naista olivat tulossa, keskelle ei mitään, juomaan kanssamme. Toinen oli lähemmäs neljäkymmenen ikäinen yksinhuoltaja. Hän oli todella kuuma puumanainen, jokaisen nuoren miehen unelma. Toinen naisista oli kolmenkymmenen pintaa oleva fitnessmalli. Enempää ei varmaan tarvitse kertoakkaan?

Suunnitelmat olivat selvät ja kaikki tuntui menevän kuin elokuvissa. Elokuvissa nainen ja mies saavat toisensa ja elävät elämänsä loppuun saakka. Naiset saapuivat asuntovaunulle ja siitä se sitten lähti, miesten tulinen taistelu siitä että kuka saa ja kuka ei. Lopulta kaksi heistä luovutti. Kaiken parhaaksi sattui vielä niin, että toisella naisista oli ”ne päivät”. erotiikkaa tihkuva puumanainen oli valmis antamaan kaikkensa ja antoikin, nimittäin yhdelle. Muut nukkuivat, tai näin oli oletettu. Jami sai mitä halusi ja pakeni paikalta. Oikeastaan hän sai paljon enemmän mitä oli odottanut. Edes hänen miehisyytensä ei olisi riittänyt yksistään naiselle. Kesken kaiken nainen oli löytänyt talouspaperitelineen ja työntänyt tämän sinne minne aurinko ei paista. Mies raukan huuto oli sydäntä riipaiseva. Nainen oli niin intohimoinen, täynnä virtaa ja energiaa. Yksi ainoa asia joka sai teeskentelemään nukkuvaa, oli naisen humala. Humalaisen hoipertelu, puheet, huutaminen ja oletettu seksikkyys tekivät tehtävänsä. Jos nainen ei olisi ollut niin humalassa, olisi voinut käydä toisin. Ikimuistoinen asuntovaunu reissu oli vertaansa vailla ja kirjoitettu historian tuuliin.

Syrjäkylän kasvatti.blogi.fi – Elämä hallitussa sivuluisussa, on Juha Mertalan kirjoittama tarina, jonka päähenkilönä on Tapio Suurkalu. Tapio Suurkalu on suomalainen perusjuntti ja hän on päättänyt alkaa kirjoittaa blogia. Blogissa sukelletaan välillä Tapion villiin nuoruuteen ja välillä Tapion arkiseen arkeen. Varoituksen sanana, tarina saattaa sisältää rajua huumoria, häröineen selityksineen ja kiertoilmauksineen!

"Mistähän sitä aloittaisi? Kerron hieman itsestäni. Haluan pysyä nimettömänä, säilyttääkseni edes jotain salassa. Hyvä on, nimeni on Tapio, kuten tarujen metsien kuningas. Olen kolmekymppinen mies. Olen syntynyt pienessä kylässä, pienessä kunnassa. Kaupunkilaiset sanoisivat, että olen korvesta. Mielestäni kovimmat tulee korvesta, sanoipa tähän kuka mitä hyvänsä."

